

solnčece. Pa si je umislila, da ji napravi še drugo veselje. — Glej, in za pisanko je oblekla Maličko v temnomodro žametasto krilce in bluzico iz lahkega belega blaga, ki je vanje vvezla gospa pisanih cvetic.

Taka je posevala Malička poslej na solnčecu poleg solnčnice in gledala, kako raste, kako raste . . .

(Dalje.)

Staremu očetu, ki je umrl.

Nosil si naju
štupa-ramo;
zdaj smo deli te
v črno jamo . . .
Kdo bo naju
nosil poslej?

Dokler bova
na grob tvoj hodili,
nikdar ne bova
te pozabili:
V srcu najinem
svoj dom imej!

Marija in Jakica.

SILVESTER K.:

Premodre glave.

Po narodni smešnici.

XXVI.

Če pride preprost deželan po opravkih v mesto, si rad privošči po zmožnosti več ali manj polne mošnje kako pečenko in kako četrtnko vina. Tako je storil tudi eden naših Zabržanov, ki ni bil le korenit modrijan, ampak je imel povrh še to nadlogo, da je bil grozen bahač. Iz zadnjega vzroka si je bil izbral najimennitnejšo gostilnico, ki jo je le mogel izvohati v mestu. Bilo je mnogo gospode navzoče, a to ni nič motilo korenjaškega Zabržana. Možato je sedel v kot in začel piti, misleč si:

„Zazdaj hočem samo piti. Jedel bom pozneje, in sicer to, kar bom videl, da si gospoda naroči v najmanjši posodi. To je gotovo najbolj drago, pa najbolj imenitno.“

Ni mu bilo treba dolgo čakati in že prinese točaj nekemu gospodu krožnik mesa in v majhni skledi sirovega hrena v kislu.

„He, gospod točaj!“ zakliče mož z močnim glasom, „prinesite mi tiste jedi, ki jo ima tam-le oni gospod v mali skledi. Pa brez mesa — in prinesite celo pošteno skledo. Že plačam, kolikor stane!“

Pri teh besedah udari po polni mošnji, da so kar zazveneli srebrnjaki.

„Pa — gospod oče, to je vendar hren, in tega vendar ne boste snedli celo skledo — in še brez mesa!“ je ugovarjal točaj.

„E kaj! vzklikne Zabrzhan, ki ni poznal hrena, „toliko še vendar imam, da plačam polno skledo. Sto kron vendar ne bo veljala. Meso pa jem itak vsak dan doma!“

Točaj se nekoliko nasmeje, privzdigne zdaj levo, zdaj desno ramo in gre v kuhinjo naročat — polno skledo hrena.

Ko stoji skleda na mizi, se Zabrzhan bahato ogleda po gostih, ki jim je bil ta prizor nekaj novega, zgrabi veliko žlico, zajame z njo hrena do vrha ter jo naglo izprazni. Toda drugikrat že ne seže več v skledo, ampak vrže žlico debelo se smejočemu točaju pred noge. Vsa navzoča gospoda se začne na glas grohotati in gleda, kako lovi bahati Zabrzhan z rokami po zraku ter se, rdeč kakor puran, grabi za nos, ki si ga že v prihodnjem trenutku — odreže z nožem. Vsi mislijo, da je možak znorel. Brž skoči eden po zdravnika, da obveže ranjenca. Ko pride zdravnik, se je bil nesrečnež že pomiril.

„Kaj pa ste vendar mislili,“ vpraša začudeni zdravnik, „da ste si nos odrezali?“

„Oh, gospod,“ odgovori Zabrzhan, „mislil sem si, da je bolje, ako sem ob nos kakor pa ob glavo, ki mi jo je hotel raznesti preklicani hren!“

Ciganček in srnica.

*V senci gozdička
med temnim vejevjem
skakljal je ciganček,
veselo prepeval:*

*In z brega priskače
brezskrbna srnica,
začudeno gleda
veselega dečka.*

Srnica:

*Kako li veselo
prepevati moreš,
povsodi preganja
usoda te kruta.*

*Nikjer domovine
ne postelje nimaš,
od hiše odganja
brezsrčni te človek.*